

Head kolleegid!

Lembi Aug – Eesti Arstide Liidu president

Aastanumber on taas vahetunud ja tavapäraselt kaasneb sellega rituaalne pilguheit mineviku ja tuleviku suunas ning sageli antakse endale lubadusi teha midagi teistmoodi ja kindlasti paremini.

Mööduva aasta üle said ilmselt rõõmustada vähesed. Maailma vapustasid üleujutused, poliitilised ootamatused, terrorirünnakud, mis kõik vähendasid turvatunnet ja heaolu. Eesti tervishoid siples jätkuvalt rahamuredes, kriis süvenes enneolematu kiirusega. Ikka veel üritati probleemi lahendada vanaviisi ning efektiivsuse suurendamise sildi all kärpida ja nürida seda piskut, mida sai kasutada inimeste ravimiseks. Tõsi, oli ka uus idee töölepinguseaduse muutmise korvata tööjõu puudujääki, kuid ideeks see osaliselt jäigi. Kas pääses mõistus võidule või tõmbas aktsioon „Padjaga tööle“ pidurit, ei julge hetkel küll öelda. Siiski näib, et Sokratese väide, et inimene suudab ilma välise abita tunda ära tõe- ja mõistuspärase ning õiglase, ei ole lõplikku kinnitust leidnud.

Uus aasta on alanud näiliselt lootustandvalt, valge lumevaip on katnud maa ja kõik tundub kuidagi valgem ja helgem. Ka päev on juba kukesammu võrra pikem, aga oodi rõõmule on veel vara laulda, sest tervishoiu rahastamise tuleviku suhtes ollakse jätkuvalt pimeduses või nii-öelda soojendusringil, ning see, millal ja mis reeglitega lõppvõistlusele minnakse, ei ole teada. Tervishoiutöötajate kollektiivlepingu kehtivus on lõppenud, kuid uue sõlmimine on takerdunud poliitilise tahte ja pika perspektiivi puudumise taha. Paljud elavad endiselt illusioonides, et olukord ei ole ju

veel täiesti lootusetu. Ehk ei olegi, kuid see toob meelde Platoni seisukoha, et inimese maailmapilt on paljuski talle ette söödetud, harjumuspärane ning virtuaalne. Ja mõistusele tuginedes tuleb murda valguse kätte. See idee vajab täit tähelepanu.

Uue aasta saabumisega on tervishoiuasutustes taas väikesed rahalaevad randunud ja käib hoogne töö, sest olgu riigi eelarve ja alkoholiaktsiis milline tahes, inimesed põevad ikkagi erinevaid haigusi ning vajavad ravi siinsamas ja just praegu. Arstid on lubanud abistada abivajajaid ja teevad seda täie vastutustundega, lähtudes oma teadmistest ja kehtivatest oludest. Töökeskkond on pingeline ja vastuoluline ning märke paranemisest küll ei näe. Arvan, et puudustega töökorralduses ja suurenevate lisakohustustega ei pea vaikides leppima. Suhtugem lugupidavalt ja empaatiaga haigetesse ja nende lähedastesse, kuid nõudkem samasugust suhtumist ka nendelt. Toetagem alanud aastal üksteist senisest enam, kuulakem kolleegide muresid ja andkem vajaduse korral nõu, sest sellest võidavad kõik.

Soovin kõigile eelkõige head tervist, sest see on ainus tõeline hüve, mille väärtusest saadakse sageli aru alles siis, kui ollakse sellest ilma jäänud. Ja õppigem senisest enam rõõmustama väikeste asjade ja õnnestumiste üle. Lootkem, et koos päevade pikemnemisega hakkab ka probleemide sasipundar lahenema, päikest paistab senisest enam ning kevadel, kui lilled õide puhkevad ja linnud siristavad, on meil tõepoolest rohkem põhjust rahuloluks.

Lembi Aug